

mil je takto tomuto soudu (viz rozh. Ds II 6/15, Gerichtshalle, 1915, str. 717). Bylo již řečeno, že obviněný takové příčiny neměl, když zmíněný přednes rázu pro napadené advokáty a pro celý stav nanejvýš zlehčujícího nemohl sloužiti ani soukromému zájmu odvolatelovu, ani zájmu veřejnosti. Za těchto okolností mohl, ba musil obviněný u civilního soudu a vůbec u každého čtenáře zmíněné žalobní odpovědi vzbuditi dojem, že bezúčelně a zbytečně s tvrzeným zločinným jednáním odpůrcovým ztotožňuje jeho právní zástupce. Musil hledíc k celému způsobu psaní, vzbuditi dokonce dojem, že nevraživost proti procesnímu odpůrci přenáší na své kolegy, kteří tohoto právně zastupovali, a že tak učinil, p r o t o ž e ho zastupovali.

Je-li takto postup odvolatelův kárně závadný již proto, že bez oprávněné příčiny pojal uvedené urážky proti kolegům do žalobní odpovědi, nebyl obviněný nikterak zkrácen tím, že se kárná rada nezabývala otázkou, zda měl či neměl obviněný postačující podklad pro pravdivost svých tvrzení. Proto je také bezdůvodný návrh odvolatelův na opatření spisů T XIV 484/36 okresního soudu v N., kde prý odvolatel co do zmíněných urážek nastoupil důkaz pravdy. Bylo proto odvolání obviněného jako neopodstatněné zamítnouti.

Čís. 351 dis.

Příčí se požadavku přímého styku advokátova s klientem a nesrovnává se se ctí a vážností stavu, přijímá-li advokát řadu zastoupení prostřednictvím třetí osoby a udílí-li právní rady a sepisuje soudní podání na základě informací sepsaných tímto prostředníkem.

(Rozh. ze dne 28. března 1938, Ds I 20/35.)

Nejvyšší soud jako kárný soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie nevyhověl odvolání obviněného advokáta z nálezů kárné rady advokátní komory, jímž byl odvolatel uznán vinným kárným přečinem poškození cti a vážnosti stavu.

Z d ů v o d ů:

Odvoláním obviněného není napadeno skutkové zjištění nálezů kárné rady, že J., bytem v N., s. okres P., v případech, když někdo z jeho známých potřeboval právní poradu, resp. obstarání nějaké právní věci, dopisoval o tom obviněnému, po případě zasílal mu plnou moc, obviněný buď dával právní poradu, aneb, jak tomu bylo v případě manželů G., sepisoval přímo soudní podání, které však nesignoval, a odeslal je J., resp. přímo straně k podpisu a podání k soudu.

Označil-li naříkaný nález takto zjištěný styk a poměr obviněného s J. »poměrem spojeneckým«, má toto označení vyjadřující, že J. dohazoval obviněnému klienty, ve zjištěném ději plnou oporu.

Obviněný namítá, že uvedené jednání nezakládá kárný přečin, ježto jím neporušil směrnice vydané valnou hromadou advokátní komory v Praze, 1. že styk advokáta s klientem má býti bezprostřední a 2. že je nepřipustno přijímatí zastupování prostřednictvím inkasních a komerčních kanceláří a jiných podniků, které se zabývají po živnostensku poskytováním právní pomoci.

Pokud jde o vývody, jimiž obviněný doličuje, že nejednal proti směrnici uvedené pod bodem 2., ježto prý J. není majitelem takové kanceláře nebo podniku, a že obviněný nevěděl, že J. má informační kancelář, mívá se odvolání cíle, neboť naříkaný nález kárné rady nespaturuje, jak plyne zcela jasně z důvodů nálezu, kárný přečin v tom, že obviněný přijímal zastupování prostřednictvím J. jako majitele takové kanceláře.

Kárná rada však právem vyslovila, zkoumajíc uvedený skutkový děj po stránce právní, že se nesrovnává se ctí a vážností stavu, když advokát přijímá řadu zastoupení prostřednictvím osoby třetí — třebaš tato osoba není majitelem kanceláře nebo podniku povahy výše zmíněné —, udílí právní rady na základě informace sepsané tímto prostředníkem a na základě takové informace pak sepisuje soudní podání.

Jednání takové se přiči požadavku, aby styk advokátův s klientem byl bezprostřední. Požadavek tento je jen důsledek podstaty povolání advokátského, které se opírá o důvěru, jež musí býti advokátu klientem přinášena a kterou si advokát musí zjednávatí pouze svou prací a nikoliv nadháněním klientů prostřednictvím osob třetích (viz rozh. č. 269 a 284 dis. Sb. n. s.). Bezprostřední styk advokátův s klientem je nutným předpokladem, aby advokát mohl vůči svému klientovi plniti povinnosti tak, jak mu to ukládá předpis § 9 adv. řádu, čemuž může advokát doštátí jen po přímém informativním — ať ústním ať písemným — jednání s klientem, nikoli však na základě písemné informace získané prostředníkem, dokonce práva neznalým, jak tomu bylo v případě obviněného. Povinnosti býti v bezprostředním styku s klientem, nemůže advokáta zbaviti menší vzdělání jeho klienta nebo neznalost nářečí, jímž mluví klient. Naopak právě tyto okolnosti, poukazující na nižší úroveň klientovu, musí býti advokátu nutkavou pobídkou, aby s takovým klientem vešel v bezprostřední ústní styk a eventuálně pomocí tlumočnicka v informativním jednání způsobem vyčerpávajícím vystíhl podstatu jeho případu. Posuzuje-li se věc s tohoto hlediska, je zbytečné zjišťovatí, že klienti obviněného z kraje J. neumějí dobře čísti a psátí a mluví nářečím obviněnému nesrozumitelným, neboť okolnost ta by nemohla býti zhodnocená ve prospěch obviněného, nýbrž podle toho, co uvedeno, v jeho nepospěch.

Jest úplně nerozhodné, že J. zasílal obviněnému plné moci klientů, které mu získal. Nemůže proto nic změnití na správnosti napadeného nálezu, že je ve výroku uvedeno, že obviněný sepisoval soudní podání pro strany mu neznámé, které mu k tomu plné moci nedaly, ač v důvodech nálezu nejsou zjištěny případy, v nichž obvi-

něný neměl plnou moc podepsanou klientem, naopak v případě manželů G., o němž se nález zmiňuje, obviněný plnou moc měl.

Okolnost obviněným tvrzená, že manželé G-ovi a J. si škodu zavinili sami, a to manželé G. tím, že se nedostavili k prvnímu ústnímu jednání, J. pak tím, že udal nesprávné jméno protivníka, nemůže rovněž nic změnit na podstatě provinění obviněného proti příkazu, aby styk advokátův klientem byl bezprostřední, obzvláště když není vyloučeno, že by při bezprostředním styku obviněného s těmito klienty k jejich poškození nebylo došlo.

Zásadu: »Judex ne eat ultra petita partium« by byla kárná rada porušila jen, kdyby byla obviněného uznala vinným pro čin, jež odkazovací usnesení podle obžalovací věty nebo podle svých důvodů nevzeslo na kárnou radu k posouzení a rozhodnutí. Obviněnému nemůže býti podkladem k výtce, že napadeným nálezem byla ona zásada porušena, pouze okolnost, že kárná rada zhodnotila v jeho neprospěch obsah dopisu G., jež předložil při ústním jednání kárné radě v očekávání, že jím podepře svoji obhajobu. Že by nález kárné rady byl v nesouladu s odkazovacím usnesením v naznačeném smyslu, obviněný nevytýká.

Kárná rada nepochybila, když shledala poškození cti a vážnosti stavu v jednání obviněného, které se, jak vysvítá z výpovědi G. a J., stalo známým osobám, jež nejsou příslušníky stavu advokátního a u nichž mohlo býti nebezpečí, že by mohly ze závadného jednání jednoho člena stavu advokátního usuzovati nepříznivě i o jeho ostatních členech. O obviněném vzhledem k jeho inteligenci a povolání dlužno předpokládati jako nepochybné, že si uvědomil, že se svým jednáním dotýká nepříznivě cti a vážnosti stavovské. Nemohlo proto jeho odvolání z výroku o vině míti úspěch.

Čís. 352 dis.

Zlehčení cti a vážnosti stavu, dotázal-li se advokát písemně strany, jež právní zástupce poslal upomínací dopis jeho mandantu, zda dala k upomínce příkaz.

(Rozh. ze dne 28. března 1938, Ds I 38/36.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie vyhověl odvolání zástupce komory z nálezu kárné rady advokátní komory, jímž byl obviněný advokát zproštěn obvinění pro kárný přečin porušení cti a vážnosti stavu, a změnil napadený nález v ten rozum, že uznal obviněného vinným kárným přečinem zlehčení cti a vážnosti stavu, jehož se dopustil tím, že se obrátil přímo na městský úřad v F. písemným dotazem z 29. května 1935, zda město F. zmocnilo JUDr. N., advokáta v F., k písemné upomínce o zaplacení 4.180 Kč 40h, zaslané Dr. N-em dne 8. května 1935 J.